

REUSACHTIGE BRAND TE PARAMARIBO.

In den nacht van 13 op 14 October heeft te Paramaribo — de hoofdstad van onze bezittingen in West-Indië — een reusachtige brand gewoed. Een geheel blok woningen, bestaande uit 8 groote en 10 kleinere huizen, werd in de asch gelegd. Op de foto, die wij hierboven reproduceeren, is de aangebrachte verwoesting duidelijk te zien.

ZE MOESTEN ELKAAR KRIJGEN, VOND ZIJ.

DOOR M. MURIELS.

„Nu, ik vind, dat zij hem wel wat heeft aangemoedigd."

„Och Ma, hoe kunt u 't zèggen. Ze had er absoluut geen idee op. Ik zelfs niet. U neemt het natuurlijk voor uw jongen op, maar het was toch eigenlijk wel 'n beetje dwaas van Théo. Hij heeft het wel altijd héél gauw te pakken, maar is er gelukkig ook gauw genoeg overheen. Martien had genoeg 't land aan de geschiedenis, geloof dàt maar."

„Was het nog altijd om die oude kwestie?"

„Ja, ze schijnt er nooit overheen te komen."

„Hoe is die kwestie eigenlijk, Mien?"

„Hé Ma, heb ik u dat nooit verteld? Nee? Wel, 't is gebeurd lang voordat ik haar verleden jaar leerde kennen; 'n jaar of zeven geleden, als ik me niet vergis. Ze was toen een paar maanden geëngageerd met een rijken jongen man. Nu had een vriend van hem haar wel eens gezegd, dat hij zoo vreemd met zijn geld omsprong, onverstandig speculeerde en zoo, en dat-ie op die manier alles nog eens zou verliezen, wat zij natuurlijk erg jammer vond — u kent haar practischen aard. Daarom sprak ze er haar verloofde wel eens over, noemde het roekeloos, maar hij antwoordde steeds gekscherend en plagend, zei dat lieve meisjes zich daar nooit mee moesten bemoeien, en hij veel te zeker was van zijn zaak. Maar dat laatste begreep ze niet en ze werd dan wel eens boos om zijn luchthartigheid. Tot hij eindelijk op een avond met 'n onverschillig gezicht kwam vertellen, dat hij zoo goed als alles kwijt was — verloren met speculeeren. . . .

„„Je schijnt er niet veel om te geven,"" zei ze.

‚Och nee,' antwoordde hij, ‚wat beteekent geld? 'k Heb er nooit zooveel prijs op gesteld.

Dat zij altijd in betrekkelijke weelde had geleefd, daar scheen hij niet aan te denken.

Zijn kalmte irriteerde haar, en heftig vroeg zij, wat hij nu wel zou beginnen. Hij was 19 jaar, niet wat men noemt lui, maar had toch na zijn eindexamen H. B. S. niets bepaalds uitgevoerd, alleen veel gereisd. Zijn oom en voogd gaf hem onbeperkte vrijheid, behandelde hem feitelijk als meerderjarige. Toch had zooiets als hij zijn meisje nu wijsmaakte, niet kunnen voorkomen, dat begrijpt u, maar Martien dacht daar toen niet aan.

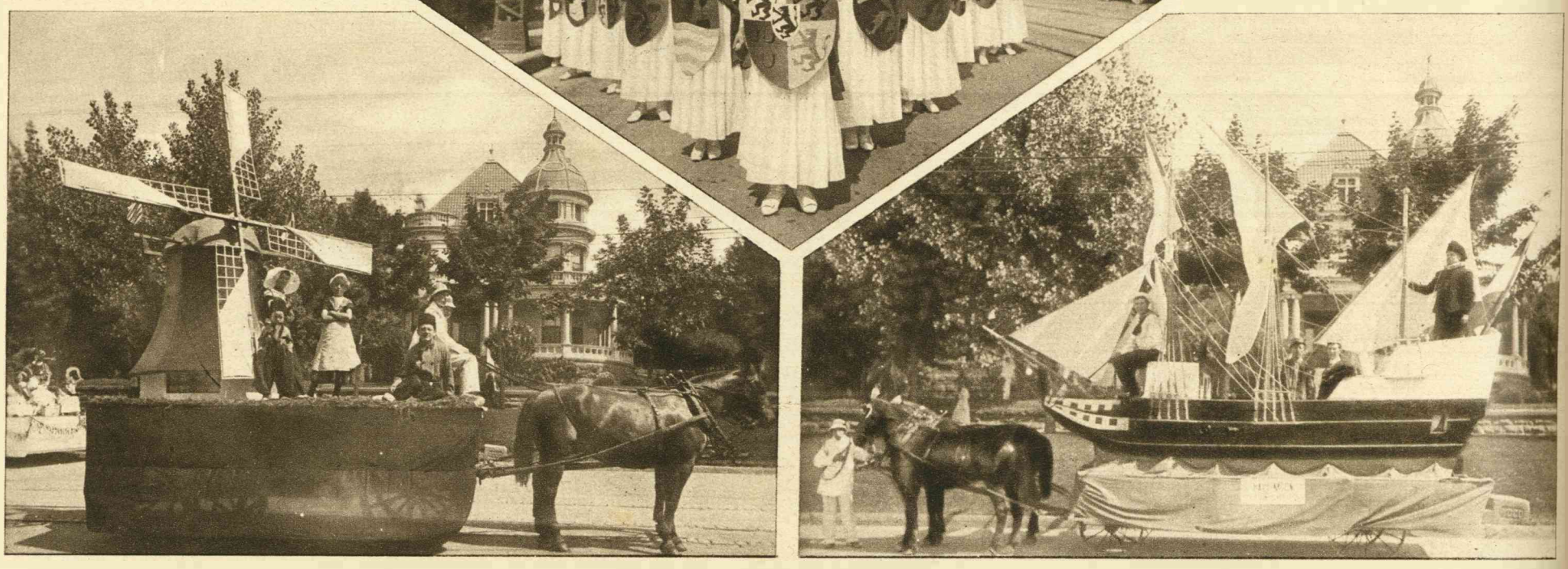
‚Wat ik nu ga doen,' zei hij, als nadenkend, onderwijzer worden denk ik. Dat is het gemakkelijkste baantje, en dan ben ik het gauwst klaar. Kantoor is toch niets voor mij, handelsreizen ook niet, in studie heb 'k niet veel zin, maar zoo'n beetje leeren, om onderwijzer of leeraar te worden, zal ik wel doen.'

Nou was onderwijzer het verschrikkelijkste vak dat zij zich denken kon en hij wist dat. Ze vroeg zich af, of hij dan in 't geheel niet aan haar dacht, zag zich al arm onderwijzersvrouwtje, tobbend om rond te komen van 'n schraal traktementje. Bij haar thuis leefden ze van een ruim inkomen,

ONTVLUCHTE KRIJGSGEVANGENEN.

Na een avontuurlijke rondzwerving door Duitschland, waarbij geleefd werd op wat veldvruchten, kwam voor eenige dagen een viertal Fransche soldaten, die uit hun krijgsgevangenschap in Duitschland wisten te ontvluchten bij Losser over de Nederlandsche grens. Op de foto ziet men het viertal temidden van de Nederlandsche grenswacht, poseeren voor onzen fotograaf.

DE PIONIERDAG TE UTAH.

Op 24 Juli is te Utah — een territorium der Vereenigde Staten van N.-Amerika — de gewone jaarlijksche groote feestdag, de z.g. Pionierdag gehouden. Verschillenden buitenlanders was verzocht mede te doen aan de afdeeling „The coming of the Nations". Dit jaar deed ook de Hollandsche kolonie voor 't eerst mede. Vroeger jaren geschiedde dit niet, omdat het gevoelen was, liever niets te doen, dan half gereed voor den dag te komen. De uitnoodiging kwam gewoonlijk te laat om behoorlijk een en ander te kunnen voorbereiden. De Hollandsche afdeeling in den optocht bestond uit 4 groepen of tafereelen. Onze foto's stellen voor, boven: elf jonge dames, voorstellende de elf provinciën van Nederland. Links: Hollandsche molen. Rechts: De „Halve Maen" met kapitein Hendrik Hudson. „Holland" werd langs heel den weg geestdriftig toegejuicht en kreeg van de 10 uitgeloofde prijzen, den vijfden, een onderscheiding, die — gezien het kleine zielenaantal in verhouding tot de meeste andere naties, — de deelnemers zeer tevreden deed zijn. — Dat wij de foto's eerst heden konden publiceeren, is te wijten aan den brand aan boord van het s.s. „Rotterdam" waarmede onze correspondent ons de foto's had toegezonden. Het feit, dat de Nederlandsche afdeeling dit jaar voor 't eerst mededeed, leek ons echter te belangrijk, om het niet in de geïllustreerde pers van ons land te vereeuwigen. Wij hebben daarom onzen correspondent een tweede stel foto's aangevraagd, en bieden deze onzen lezers hierboven aan.